

Γίλα και σὺ μαζί μ' ἐμάς
γιὰ τὸ καινούριο μακελειό,
σὺ ξέρισε πῶς νὰ πολεμάς,
σὺ τοῦ πολέμου τὸ Σχολεῖό.

Ἐσὺ Σχολῆ παγκόσμιος, ἐσὺ διδασκαλία
κι' Ἐυρώπης και βαρβάρων,
κι' ἀντί τοὺς γαλονάδες σου ἴστων ζένον τὰ Σχολεῖα
νὰ στέλλῃς ἄρον ἄρον,
αὐτοὶ νὰ στέλλουν ἔπρεπε σ' ἐμάς τοὺς ἰδικούς των
νὰ διδάσθουν τὴν τακτικὴν πόλεμων πρωτακούστων.

Ἐσὺ, ποὺ κάθε πόλεμο ἴστων καφρὲν τὸν κρίνεις,
καὶ πρῖν ἴστων Χάγγη νὰ γενῆ Συνέδριον εἰρήνης,
τὸν Ἄρην τὸν βροτολιγὸν τὸν ἐδείξεις ἀνώδυνον,
ἀνάμικτον και ρόδιον,
κι' ἐφάρτωσε τὸν στέρκο σου μ' ἄλογρασα κουρέλια
κι' ὁ κόσμος ὁ βλακέντιος ζεράθηκε ἴστων γίλοια.

Ἐσὺ, ποὺ ξεφρονίζουσα πολέμουσ διεπράγγη,
πρὸς τὸ κλεινὸν Συνέδριον ἐφώνησε τῆς Χάγγης:
ἀκάτω τουφίκα και σπαθί,
κι' ἂν ὁ καθίνας σας ποθῆ
εἰρήνην ὄντως ἀληθῆ,
νὰ πολεμήτε μάθετε ἴστων μέλλον σὺν κι' ἐμένα,
ἀλλέως τὰ Συνέδρια πηγαίνου ἴστων χαμίνα.

Π. — Ἐμπρὸς λοιπὸν ἴστων Τρανσβαλί, φουσκῶν, ξεφουσκῶ,
γιὰ πόλεμο λυσσῶ.
Ἄνάστα, ὀδῆς χώρα,
ἢ σακαράκις φῶρα,
σφαίρας ντοῦμ ντοῦμ σφυρίζετε,
τὸν πόλεμον κηρίζετε,
ἴστων Ἀφρικάνους σπεύσωμεν, βροντῆ μαχῶν ἀκούεται,
ὄλος ὁ κόσμος μάχεται, συμπλέκεται, συγκρούεται,
κι' ἐμεῖς ὄπου γιὰ πόλεμο τὰ ρούχα μας ἄγαγκάναμε
τόσος καιρός ἐπέρασε και πόλεμο δὲν ἴστων κάναμε.

Ἦλθε Ζαήμης, τίποτα, δὲν ἐβγαλε μιλιὰ,
δὲν ἔπρεπε ἴστων σύνορα καμμία πιστολιὰ,
ἦλθε κι' ὁ Κόντης, τίποτα δὲν ἔστριψε τὰς φρένας,
ὄπο Κουβερνήσει, Φασουλή, και πόλεμος κανένας.

Κι' ὁ Κόντης μας δὲν ἐνοεῖ πολεμικῶς νὰ δράσῃ,
μόνο μὲ Νομοσχέδια ζητεῖ νὰ μᾶς περάσῃ,
τῆς νῦν Βουλῆς θὰ κρημνισθῆ τὸ τέμενος ἀπόνως
και νέον ἔλλο θὰ κτισθῆ ἴστων κῆπον τοῦ κλαυθμῶνος,
ποῦ τῶν κηφῆων ἄλλοτε συνέτρην τὰ σμήνην,
κι' οἰκόπεδον ἀδέσποτον και μάνδρα ἴστων ἀμεινήν
τὸ μέρος, ποῦ ἔχειλιζε ρητορικῆς πληθῶρα,
τὸ μέρος, ποῦ χαλεπῶντας περνούσα τὸν καιρὸ μου,
και σὺν δεαθαίνης ἀπ' ἐκεῖ θὰ λῆς: ἀς πᾶς τώρα
ἴστων πρῶην Βουλευτήριον νὰ κάνω τὸ νερό μου. »

Ἐστὴν τὴσση κοσμογχαλασιὰ
και ἴστων μαχῶν τὸν βρόμον
παρλάρου γιὰ τὴν φορεσιὰ
τῶν νέων Ἀστυνόμων,
ἂν θῆχουν στέρκο βυσσινί κι' ἂν θῆχουν πανταλόνι
μὲ κόκκινη λουριδα,

τὸ χρώμα μᾶς ἐμάρανε, ποῦ θῆχῃ τὸ γαλόνι
και τὸ βρακί, Πατριδα.

Ἄς μαρανθῆ κατάξερως χλωρὸς εἰρήνης κλάδος,
τροχίστε τὰ λεπίδια
τώρα ποῦ ἴστων γυμναστήκανε κι' οἱ ἴστων Στόλοι τῆς Ἑλλάδος
μὲ τὰ συχνὰ ταξίδια.

Ἐστὸς Ἀφρικάνους σπεύσωμεν,
τοὺς βλακῶδες παλαίοντας,
κι' ἀφόβως ἄς ἴστων σπεύσωμεν
τῆς Ἀφρικῆς τοὺς λείοντας.

Ἐμπρὸς και πάλιν, θρέμματα τῆς γῆς τῆς ρωμάλιας,
Ζουρλομανῶδες βάλωμεν και περιεφραλαίε.
Ντοῦμ ντοῦμ, τὸ πᾶν βροντοβολεῖ,
κι' ἐγὼ σὺν τῆν, Φασουλή,
τὸ κατσαρό τσουλοῦφι
κι' ὄρε φτυσιαί, μαγκούφη

Πατινάδα τῶν Δασκάλων, τῶν μικρῶν και τῶν μεγάλων.

Εὐταξία τῆς Παιδείας, φημισμένη κεφαλή,
πῶς σὺ ἴστων κάπνισε νὰ μᾶς τὸς δασκάλους και βιολί;
πῶς σὺ ἴστων κάπνισε μὲς ἴστων ἄλλα
τὰ σοφὰ και τὰ μεγάλα
βιολιζήδες νὰ τοὺς βγάλῃς και νὰ παίξουν τίρι λῆρι
σὲ γιορταί, σὲ ντόπιους γάμους, και σὲ κάθε πανηγύρι;

Κὺρ Θανάση τῶν γραμμάτων, κι' οἱ λιμώττοντες δασκάλοι
θὰ σηκῶσουν κεφάλι,
τῆς γραμματικαίς ἴστων χέρι κι' ὑπὸ μᾶλης τὰ βιολιά,
μὲ Μαρτίνους βιολιζήδες θὰ γερῶσουν τὰ Σχολεῖα,
και θὰ τριζῆ ἴστων Ἑλλάδα
εὐμουσια περισσι,
και θὰ τρώμε φασολάδα
μὲ τὸ ντό φᾶ σὺλ λά σί.

Κὺρ Θανάση τῶν γραμμάτων, πρόβαλε ἴστων παραθύρι,
τίρι λῆρι τίρι λῆρι.

Ἄκου πῶς ἀκομπανιάρει τῶν δασκάλων τὰ βιολιά
γουργουρίζουσα κοιλιά.

Κὺρ Θανάση, ποῦ γανῶνις τῶν δασκάλων τῆς καυκάλιας
και γιὰ θέσεις σὲ πιέζου,
τώρα πρέπει ὄχιως ἄλλο κι' ἢ φιλομουσιαίς δασκάλαις
κάτι τι κι' αὐταῖς νὰ παίξουν.

Βάλε τῆς νὰ μάθουν ἄρα, φουσαρινόμα, κλαρίνο,
κᾶν κιθάρα κι' ὄκαρινο.
Τίρι λῆρι, κὺρ Θανάση, σὺ Παιδείας εὐεργετής,
νὰ ἴστων χέρι σου φιλι,
ἴστων μὲς βιολιζήδες σὺν Ἀπόλλων μουσικήτης,
πίσω μῆς μὲ τὰ βιολιά.

Περνοδίνου τὰ δοξάρια, σπάνε τῶν βιολίων ἢ κόρδαϊς,
τίρι λῆρι μὲ γουργουραί, τίρι λῆρι μὲ τῆς λῶραϊς.
Τώρα πᾶς νὰ πάρῃς φρέσκο, νὰ ζαπλώσῃς μὲ χουζουρι

και κανεις να μη σε σκάνη,
και τὰ γράμματα τάρφινες ἴστη: θάλασσης τὸν Βουδούρη
θάλασσα νὰ σοῦ τὰ κἀνη.

Κατευόδιο, Παγανίνη, τρεῖς λίφρ, πρώτη κἀρα,
κόλλησε ἄσ'τὸ κούτελό μας καμμιὰ χάλκινη δεκάρα.
Κάθε δάσκαλος και νότα, κάθε μας Σχολειὸ κι' Ὀδειο,
και βραβεῖα μὲ κοτίνους και κισσό...
τζούμ τὰρὰ τριανταῖνα, τζούμ τὰρὰ τριανταδύο,
τζούμ τὰρὰ τριαντατρία και μισό.

**Και καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Νέος Ὅδηγός Ἑλλάδος, συνταχθεὶς ὑπὸ Μακρῆν,
ποῦ πολλὰς πληροφορίας γιὰ τοὺς κλάδους ἔδωκε,

χρησιμότατον βιβλίον γιὰ πολλοὺς και διαφόρους,
συγγραφείς, βιομηγάνους, ἐπιστήμονας, ἐμπόρους.
Ἄρα ἄριστον ἔκεί μῆσα μετρημένα και σωστά,
και θερμότατα πρὸς πάντας κι' ὁ Ρ ω μ η ὀ σ τὸ συνιστᾷ.

Ἐταιρία Μουσικὴ
ἀληθῶς μοναδική,
ἔρχισαν αἱ συναυλίαι κι' ἐξ αὐτῶν ἔδωθ' ἡ πρώτη,
κι' ἦτον ὁ Φουρνιὸ κι' οἱ Γάλλοι
κι' ἔγιν' ἔσπερις μεγάλη,
και κατέβηξαν τὸν κόσμον τῶν μελωδιῶν οἱ κρότοι.

Ἐξοχικῶς, τούτιστα ποιήματα δροσάτα
τοῦ Δημητρίου Στᾶν, και μ' ἐμπνευσι γεμάτα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπικὰ πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.